0132-4462.
№ 3 2009
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Малюнки Василя ФЛЬОРКА

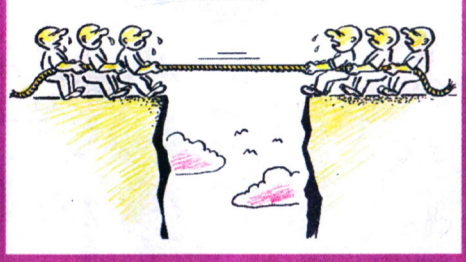

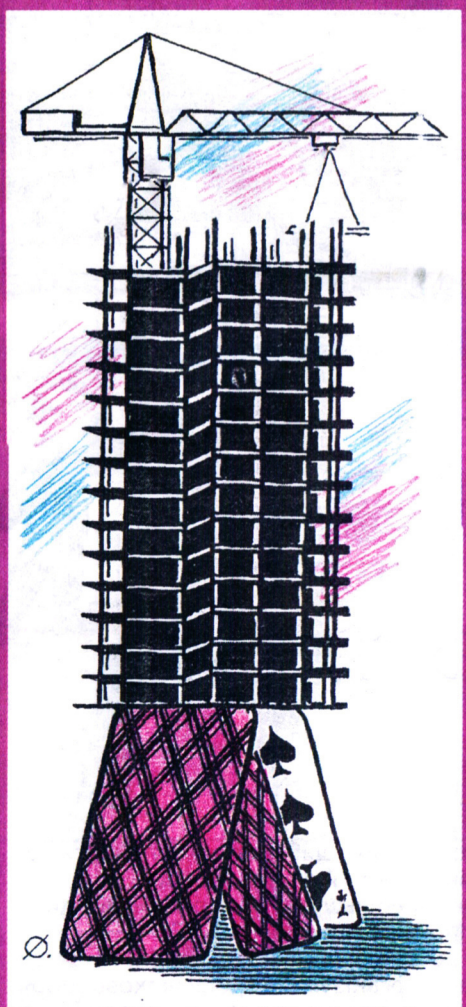

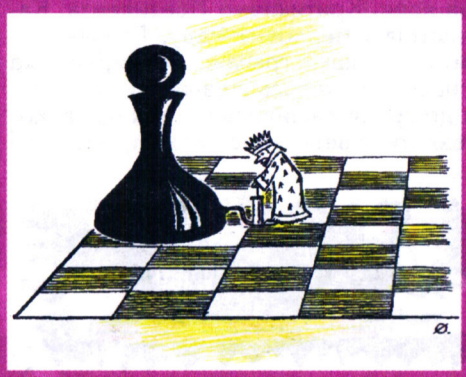

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Інформаційне Агенство «Перця»

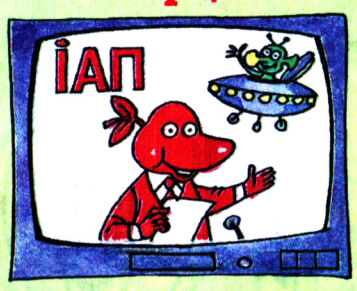

ЦІКАВА ІДЕЯ

Активісти обласної асоціації приватних перевізників Івано-Франківська влаштували акцію перейменування вулиці Дудаєва, найзанедбанішої у місті, на «проспект імені міського голови Віктора Анушкевичуса». «У такий спосіб ми вирішили привернути увагу міської влади до критичного стану доріг в обласному центрі»,— заявив голова асоціації Роман Харчук. Міський же голова на те відповів, що ремонт вулиці Дудаєва не проводився, оскільки цього року тут мають спорудити колектор та прокласти лінію водогону. Після цього і буде зроблено капітальний ремонт вулиці.

Цікаво, після ремонту вулиця носитиме стару назву чи буде «проспектом міського голови?»

РОЗМІР 58-ий МАЛУВАТИЙ

Запорізьке ТОВ «Чобіток», яке очолює Юрій Александров, безкоштовно пошило черевики для Гуллівера з с. Подолянці Чуднівського району Житомирської області — Леоніда Стадника. Зріст цього подолянина, найвищої на планеті людини,— 2 метри 57 сантиметрів. А черевики йому пошили 58-го розміру. Але вони виявилися малуватими. Тож недавно у «Чобітку» пошили взуття на розмір більше.

БУНТ ДУМОК

* * *

У малих людей не буває великих ідей, зате малі люди, опинившись на верхотурі влади, здатні знецінити й перепаскудити найкращі ідеї, створити такі умови життя, за яких люди, віддані своїм ідеалам, можуть зненавидіти те, що все своє свідоме життя любили й відстоювали.

* * *

Правда в світі існує ще й для того, щоб її боялися брехуни і лицеміри.

* * *

Більшість сидить не в парламенті, а за його стінами, і саме від цієї більшості, від її голосування на виборах залежить прийняття подальших державних рішень, які приймає парламент — всенародна меншість.

* * *

Слава письменника, що неухильно ширяться в ЗМІ, може різко звузитися, коли його шанувальники почнуть читати твори цього майстра здобувати славу.

Весна, весна!..

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Люба, моя! Та давай уже помиримось!

Іван САВЛЮК

— А ти лапи витер?

Андрій САЄНКО

Василь ФЛЬОРКО

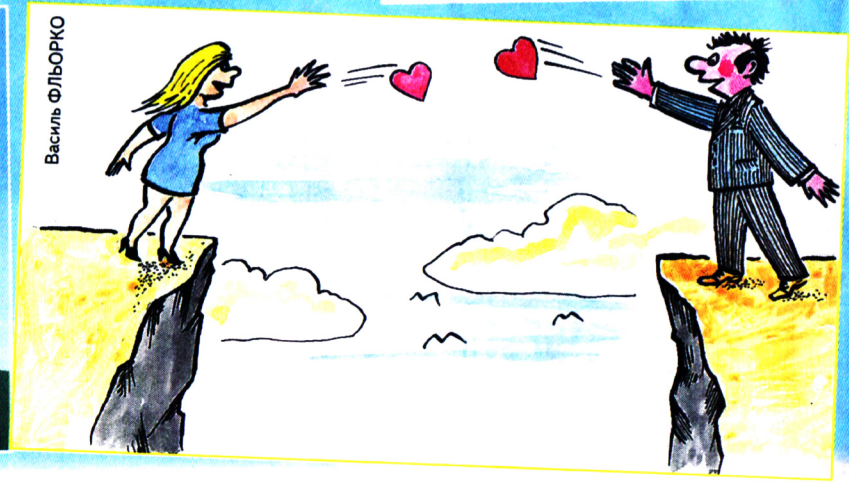

НЕ ВАРТО РИЗИКУВАТИ

ГУМОРЕСКА

Володимир Григорович Рахманько прислухався до гармидеру в приймальні, жалкуючи, що нема «чорного» виходу з кабінету. В критичний момент, наприклад,— вжик. Наче Керенський із Зимового Палацу. Його думки обірвав візит голови профспілки Бабака.

— У мене щойно був ветеран заводу Ярмило,— мовив Леопольд Андрійович, витираючи піт із лоба,— пообіцяв Варфоломіївську ніч... —

— Ветеран? — директорове здивування було таким щирим, наче мова йшла про динозавра.

— Я чомусь думав, що ми їх усіх... скоротили.

— «Інших уж нєт, а тє далєче...» — погодився Бабак словами зарубіжного класика. — Та хтось, як бачите, вижив... тобто лишився. Півроку, скиглить, зарплату не отримував. Вимагає грошей на хліб.

«Рекетир чортів! — обурився подумки директор. — Мені б його клопоти... Тут другу дачу біля Дніпра ніяк не докінчиш, а їм на хліб подавай...» Вголос мовив:

— Треба якось розрядити ситуацію.

— Атож,— погодився голова профспілки. — А то, чого доброго, шибки почнуть трощити у вікнах кабінету. А то й до нас доберуться.

— Ти не перебільшуєш? — стривожився директор. — Може, запросити ОМОН?

— Ну, це вже на крайній випадок. Я так думаю: треба організувати профспілкові збори, розтлумачити людям про кризу, яка всіх нас тримає за карк. Критикнемо Президента, Кабінет Міністрів і Верховну Раду. Головне — нагородити сім мішків гречаної вовни, на вуха «лапші» навішати: когось відзначити грамотами, яких до греця лишилось від тих часів, когось похвалити, а ветеранові Ярмилу виділити

* * *

Перед реєстрацією політичної партії в Мінюсті її лідер, крім установчих документів, повинен пред'явити довідку від психіатра.

* * *

Свобода слова на сторінках сучасних газет із великою перевагою піднімається над свободою чесної думки.

Петро ОСАДЧУК.

Буду позичати

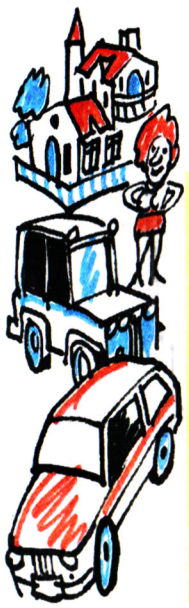

— Що хороми, то хороми!
А казав — хатинка:
«Мерседес», «Тойота», джипи
і красуня жінка.
— То пусте,— господар каже
гостеві Павлові. —
Ти поглянь, які у мене
песики чудові.
Джек —
вівчарочка шотландська,
Лорд — бульдог з Непалу,
Джефрі — такса з Гонолулу
І Сірко з вокзалу.
— Тю! Та він же безпородний!
Вигнав би приблуду.
— Ні! Мені без нього, Павле,
важкувато буде.
Я ж оце зібрався знову
Йти у депутати,
То мені в Сірка прийдеться
Очі позичати.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець
Вінницької області.

Анатолій ГАЙНО

— Ех, як весною дівчата розквітли!
— Ага, є на що подивитись!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Іван САВЛЮК

— Це помада твоєї секретарки?!
— Та ти що! Я сорочку завжди знімаю...

Валерій КОНОНЕНКО

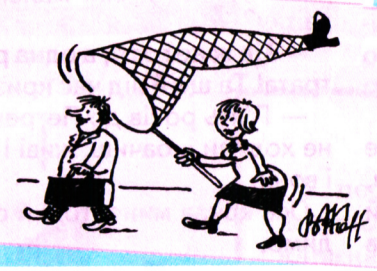

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ГАЙНО

— Ох і не хотілося пити, а мусимо — абрикос же зацвів!

грошей на хліб. Нам — о'кей і їм — хокей!

— Та ти будь-якому дипломату носа втреш,— пожвавішав директор. — Ну що ж, організовуй. Адже біля одного корита... Тобто, в одному човні сидимо.

Профспілкові збори відбулися наступного дня. Після виступу Бабака, слово взяв директор. Коротко торкнувшись темного минулого, пообіцяв райське життя заводчанам у світлому майбутньому, коли завод перейде у відкрите акціонерне товариство. Говорив так переконливо, що майже кожний із присутніх на зборах, склепивши повіки, «клював» носом. Мабуть, вже почувався як Адам у райських кущах.

— А зараз вшануємо передовиків-ветеранів, зокрема нашого дорогого, якщо не помиляюсь, Омелька Митрофановича Бурмила,— мовив директор.

В закутку гигикнуло кілька дурносміхів.

— Ярмила,— стиха поправив директора Бабак.

— Я ж і кажу,— Володимир Григорович повернувся до ветерана. — Ви один у нас лишились, Омельку Митрофановичу, як отой... Маклуха... серед дикунів.

Останнє викликало пожвавлення в залі тих, хто до цього дрімав. Ветеран, мабуть, від хвилювання засіпав щоками, а директор вів далі:

— Отже, дозвольте подякувати вам за сумлінну працю і вручити від профспілки і директорського фонду тридцять гривень на хліб, бо ж давно відомо, що без хліба і сало дурне. Нехай же вам щастить і надалі...

Чорна заздрість залу не породила жодного оплеску. Тим часом директор із червоним, мов пожежна цеберка, обличчям наблизився до ошелешеного щастям ветерана і втиснув йому у кишеню конверт із грошима.

— Дивіться, не загубіть дорогою,— застеріг. За тим притиснув Ярмила, мов малу дитину, до широких грудей, шморгнув носом і витер рукавом очі.

Звільнений із цупких обіймів ветеран хапнув синім ротом повітря і клунком гепнувся на стілець. Директор же, всівшись за стіл, нахилився до голови профспілки.

— Треба було психічно підготувати людину до такої знаменної події,— дорікнув на вухо. — Помітив, як негативно вплинули на нього позивні емоції? У майбутньому, гадаю, не варто отак ризикувати.

Анатолій СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ
Запорізької області.

Іван САВЛЮК

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— У нас сьогодні були збори з приводу впливу економічної кризи на комплектування штатів.

У ГОСТІ

ГУМОРЕСКА

— Олено! — гукнув із кімнати Симоненко. — Я оце дивився фотографії п'ятирічної давності, і скрізь ми з Петренками. Може, сходимо до них у гості?

— А чого ж, давай сходимо. І так уже років із п'ять, як не були. Візьмемо для Степанчика шоколадку за кілька гривень та й вистачить.

Симоненко насупився, поворушив бровами:

— Якщо брати Степанчику шоколадку, то й Олечці також треба щось солоденьке купити.

— Звичайно. Хоч вона й у другий клас ходить, однак, мабуть, любить солодке.

— Ага. Солодке. Це ж прийдеться й Петрусеві щось купувати. Він у них семикласник. Шоколадкою за чотири гривні не відмажешся. Треба буде велику купувати — гривень за десять.

— Та й Степанчику з Олечкою теж, бо якось незручно одному велику нести, а іншим маленькі.

— Це ж і Гальці треба буде хоч якоїсь мінералки взяти, або квітку. Як же це, до дітей із шоколадом, а до батьків без нічого.

— Ага. І Петренкові прийдеться хоч пляшку пива взяти.

— Не знаєш, ти Олено, Петренка! Пляшкою пива від нього не відбудешся. Йому штук п'ять треба брати, або ж одну чогось міцнішого за пиво.

— Та й Гальці тоді доведеться щось дорожче купувати. Як же, чоловікові велику пляшку, а дружині маленьку квітку?

— Це ж не гості, а одна розтрата! Та ще й під час кризи!

— П'ять років до Петренків не ходили і, бачиш, живі і ми, і вони.

Ось криза мине, тоді й сходимо.

Олександр НОСЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

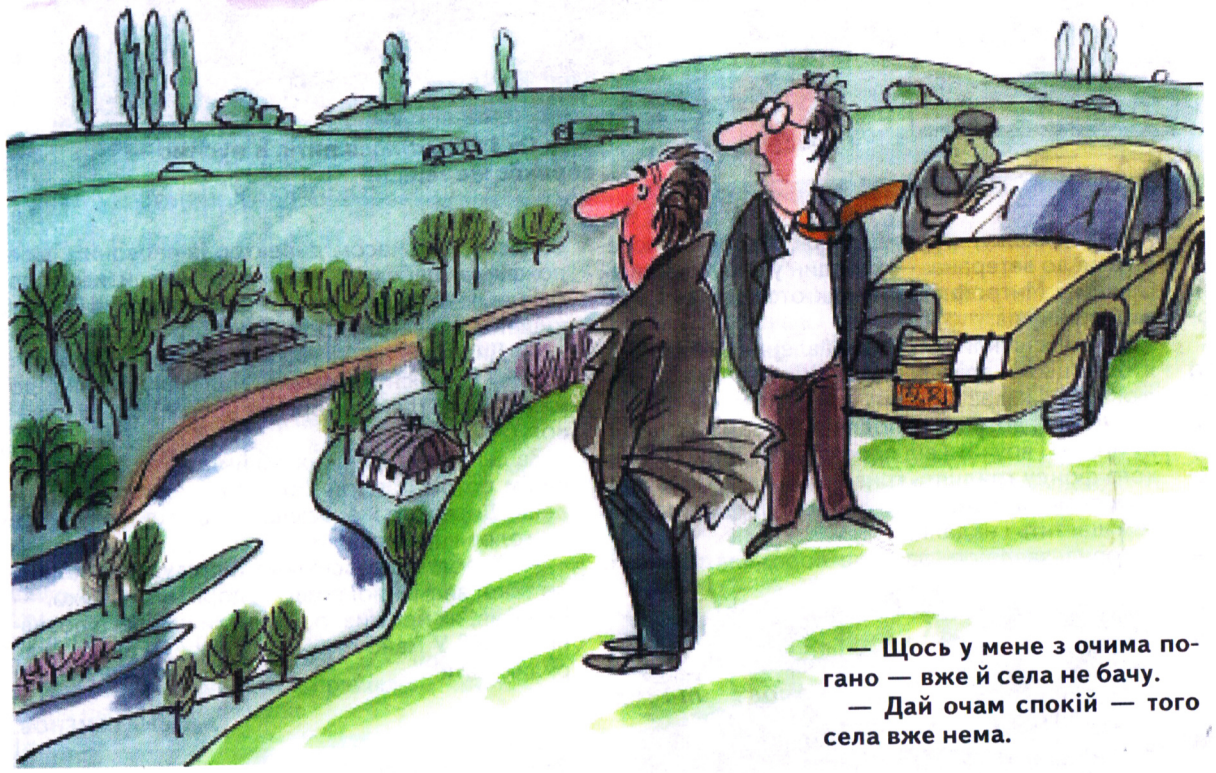

— Щось у мене з очима погано — вже й села не бачу.

— Дай очам спокій — того села вже нема.

Сатиричні мініатюри

ЗАМІТКА ПЕНСІОНЕРА

Коли смакуєте ковбаску
Й м'ясце в зубах ще застряє —
Це значить: вибачте, будь ласка,
Зубів у Вас ще трохи є.

Леонід МАХИНЬКО.

НА ПІВДОРОЗІ

Він зупинивсь на півдорозі.
А так кричав: — Я мафіозі!
«Сам зупинивсь чи зупинили?!» —
Питає вітер край могили.

Володимир МОРДАНЬ.

ВОЛОССЯ

Малий синок запитує:
— А чого то, мамо,
На голові у татуся
Волосся так мало? —
Мама каже: — Бо розумний,
Синочку, наш тато.
— А чому от у вас, мамо,
Волосся багато?
— Ну чого ти причепився!? —
«Волосся, волосся»...
Кашу їж!.. І не базікай!..
В кого ти вдалося?!

Іван СМАЛЬ.

ТРЕБА БЕРЕГТИ

Петру сказала жінка язиката:
— Таких зануд, як ти, ще пошукати!
Той рад би змовчать, та сказав усе ж:
— То ж бережи,
бо чорта з два знайдеш!

ВЧИНОК

Сімейне щастя теж бува не вічним —
Це ніби в горах — ще й лісистих! —
путь...
Одруження все ж — вчинок героїчний!
Хоч орденів за нього й не дають.

Володимир ДАНИК.

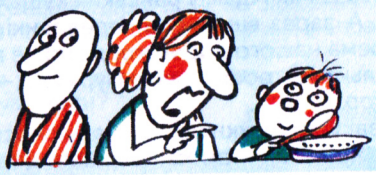

Олексій КОЛОМІЄЦЬ народився 17 березня 1919 року в селі Харківцях Лохвицького району на Полтавщині. Закінчив історичний факультет Харківського університету. Але ми його знаємо не як історика, а як автора знаменитих «Фараонів» і ще багатьох-багатьох п'єс. Олексій Федотович і в житті був веселою людиною. Про талановитого драматурга тепло згадують усі, хто його знав. 17 березня цього року на будинку №21, що на вулиці Хрещатик у м. Києві, відкрито меморіальну дошку Олексієві Коломійцю. А ми друкуємо веселі спогади письменника Миколи Сома про свого друга.

ПОДАРУНОК ВІД КОЛОМІЙЦЯ

Восени 1958 року опісля провінційної газети «Нафтовик Борислава» я прийшов працювати заввідділом поезії республіканського молодіжного журналу «Зміна».

Уперше йду столичним редакційним коридором і читаю вивіски журналів: «Радянська жінка», «Колгоспник України», «Дніпро»... На порозі «Зміни» раптово виростає невеличка постать енергійної бадьорої людини. Цей привітний, симпатичний чолов'яга питає мене: «Ти чого так рано прийшов? Ти не графоман?» Я весело відповідаю: «Я — ман, але ще не граф». «А я — Олексій Коломієць. Називай мене просто Альошею. Я служу тут заввідділом публіцистики. Отже, ми — колеги. Але в тебе нема і не буде свого редакційного стола, бо в нас тісно... От що: я дарую тобі половину свого стола... А тепер пішли у «Кримські вина»...»

На хрещатицькому п'ятачку його радо вітає добірне товариство київських журналістів, письменників, артистів і композиторів. Я одразу зрозумів, що Олексій Коломієць — людина вельми товариська, популярна. Тож навіщо йому сидіти за скрипучим редакційним столом, коли його знає увесь Хрещатик і майже увесь Київ? Через день шановний Альоша подарував мені всього письмового стола...

ЯК З'ЯВИЛИСЬ «ФАРАОНИ»

Він приходив до редакції раніше від усіх. Але одного разу з'явився аж після обіду. Тихенько присів на краєчок стільця і підпер підборіддя рукою. Ми не знали, що й подумати. І тоді Альоша сказав: «Все! Більше «козу водить» не буду. Сеї ночі мені таке наснилося. Ніби моя Люба — це я, а я — це Люба. Я прокинувся і почав писати п'єсу...»

Через кілька днів ми гуртом читали знамениті «Фараони». Ми щиро раділи творчому успіху нашого колеги й друга. Але Альоша не захотів нести п'єсу одразу до театру імені Франка. А надіслав її до обласного театру в Білу Церкву. Звідти невдовзі прийшла відповідь: «Шановний товаришу Коломієць! Якщо скоротити кількість дійових осіб у вашій п'єсі «Фараони», то її можуть поставити аматори художньої самодіяльності. А ми — професійний театр».

Що тут іще сказати? Через кілька місяців прем'єра комедії «Фараони» мала нечуваний успіх у театрі сатири в Москві та в театрі імені Франка в Києві. Я достеменно знаю, що вся Україна дивилася «Фараонів», «Голубих оленів», «Горлицю», «Дикого ангела»... А чи ще існує обласний театр у Білій Церкві, не знаю.

Микола СОМ.

Володимир АДАМОВИЧ

Олександр КОСТЕНКО

Афоризми Олеся ВОЛІ

- *Вимагають правди від історії, а самі брешуть вже сьогодні.*
- *У красивих жінок закохуються поки вони ще молоді, а в прекрасних – завжди.*
- *Якщо здається, що вас люблять мало, вам треба закохатися сильніше.*
- *На велику людину полювальники завжди вкрай хижі.*
- *Якщо ви нормальна людина, від жінки нікуди не втечете.*
- *Не язик звинувачуй, а голову.*
- *Дружиною керувати важче ніж державою.*

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ще дві смоли! Товариша зустрів.

ІРОНІЗМИ

◆ *Так довго виправляв себе, що перестав бути самим собою.*

Володимир МОРДАНЬ.
м. Київ.

◆ *Якщо совісті не давати себе гризти, вона потихесеньку помре з голоду.*

◆ *Головне, щоб kinder не став сюрпризом.*

◆ *Життя невеселе, зате зарплата смішна.*

◆ *Чим менше нас, тим більше їх.*

◆ *На базарі ринкової економіки вельми подешевшала совість.*

◆ *Ноги моделі стали лицем фірми.*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

◆ *Обвішані нагородами згинають швидше і мелодійніше.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

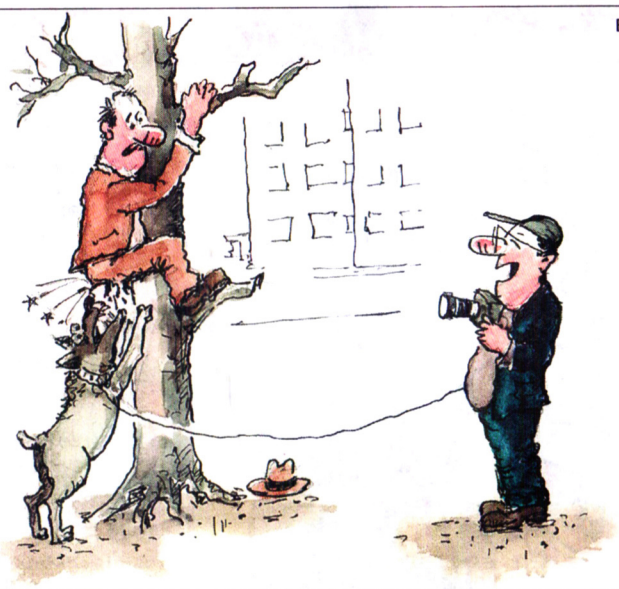

— Ще хвилинку протримайтесь. Я зроблю кілька кадрів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

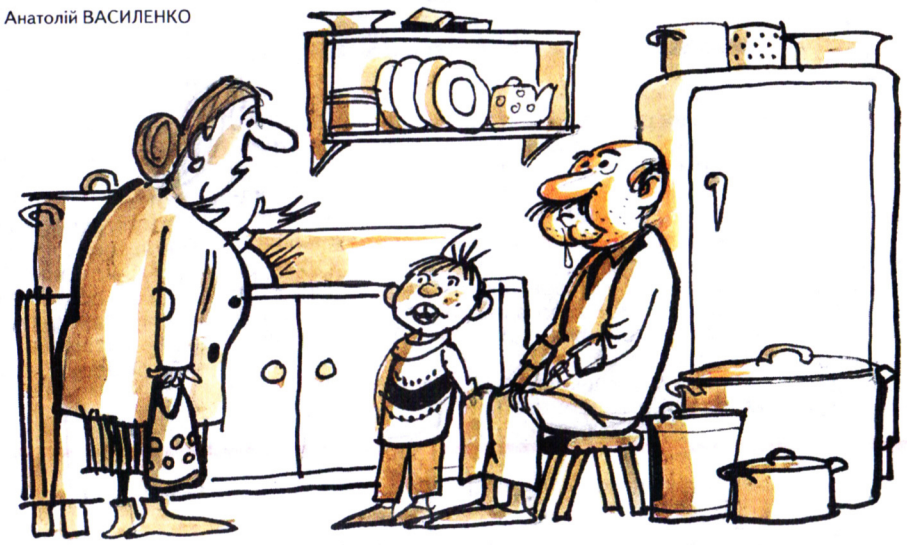

— А чого це дід мовчить?
— Сказали, що воду відключать, так він і в рот води набрав.

ГУМОРЕСКА

— Добрий день! Починаємо урок. На попередньому занятті ми розглядали тему «Додавання простих дробів». Додому вам було задано три вправи. Зараз я перевірю, як саме ви їх виконали. Дроботько!

Із-за парти біля вікна підвівся кирпатий хлопчисько. Шморгнувши носом, прошепотів:

— Маріє Іванівно, я... я не виконав домашнього завдання, бо в мене вдома завис комп'ютер і робота не збереглася.

— Он як?! Зрозуміло. А як справи у Чмихала? Ану покажуй зошит.

Той зняв окуляри, носовичком неквапливо протер скельця:

— Я робив вправи, але випадково на клаві натиснув щось не те, і робота зникла. Навіть у корзині не виявилось.

— Так що це виходить?! — обурилася вчителька. — Вас треба навчити працювати на комп'ютері?

Усі принишкли.

— Приступенко! А що ти нам скажеш? Сподіваюся, ніяка біда не завадила тобі виконати завдання?

— Принтер зажував папір, і я ніяк не міг роздрукувати свою роботу.

— А у Кузьменко принтер справний?

Підхопилося дівчисько з обличчям, рясно вкритим ластовинням.

— Справний. А от Інтернет... ні гу-гу. Ви ж розумієте, Маріє Іванівно, що без Інтернету не можна розв'язати математичні вправи.

— Ну, хоч хто-небудь із вас виконав домашнє завдання? — із надією запитала вчителька.

Клас мовчав. Комп'ютер підвів усіх.

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

Усмішки

ХТО ДЛЯ ЧОГО

Головний лікар викликає завідувача лабораторії:

— Скажіть мені, будь ласка, чому в наших пацієнтів такі аналізи погані?

— Тому, що вони хворі,— просто відповідає той.

— Добре, нехай вони хворі, а ви ж тоді навіщо?

НЕ ТАК ПРОСТО

Приїжджає Іван Царевич до Змія-Горинича, став серед поля широкого і гукає:

— Виходь, Змію, на чесний бій! Я приїхав відрубати твої голови!

І чує у відповідь підозріло знайомий голос:

— Для цього вам треба пред'явити: паспорт, водійські права, військовий квиток, дозвіл на зброю, відстрілочну картку, квитанцію про сплату держмита, письмову згоду родичів, завірену нотаріусом, довідку про стан здоров'я, довідки про щеплення, склад сім'ї, сплату податків, партійність...

ТУТ КРИЗИ НЕМА

До Києва приїхав знаменитий зарубіжний гість. Запросили його на телебачення. Диктор запитує:

— Скажіть, містере Джонс, яке у вас враження склалося про нашу країну?

— Взагалі непогане, але суперечливе. Начебто в країні економічна криза, а подивлюсь на україночок — і очам своїм не вірю!

КУДИ ДИВИТИСЬ?

Прийшов чоловік додому напідпитку. А дружина до нього:

— Ох, чоловіче! Соромно мені на тебе такого дивитись!

— Жінко! У нас телевізор є? То йди й дивись!

З конверта

МАЛО!

Журналіст приніс написану ним статтю редактору. Той прочитав і каже:

— Прибрешіть ще кілька рядочків, і будемо друкувати!

СЛІДЧИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Дільничний міліціонер розмовляє з чоловіком, на якого написала скаргу дружина:

— Що ж це ви так, громадянине Петренко, напились, дебоширили...

— Я не дебоширив!

— Ну і чим ви мені це доведете? — іронізує міліціонер.

— А ви спробуйте випити дві пляшки самогонки без закуски, а я тоді подивлюсь, зможете ви бешкетувати чи ні!

СЕКОНД ХЕНД

Новий українець повів свою молоду дружину в дуже дорогий магазин одягу. Кілька годин манекенниці демонстрували їм різноманітне вбрання. Нарешті чоловік запитує в дружини:

— Ну що ти собі вибрала з того, що було на моделях?

Дружина обурено:

— Ти що, хочеш, щоб я доношувала одяг після всіх цих дівчат?!

ІЗ РІЗНИХ БОКІВ

Восьмого Березня ображена дружина каже чоловіку:

— Любий! Ти мені нічого не подарував на свято, а обіцяв же...

— Кохана! Подивись на це з іншого боку: наш кум навіть не обіцяв нічого кумі!

Надія СЕМЕНА.

м. Київ.

Василь ФЛЬОРКО

Іван САВЛЮК

— Ти бачив таке?! Жодної недопитої пляшки!

— Зате недоїдків — на цілий банкет!

ПРИТЧА ПРО ВОЛЮ

Була собі Воля. Велика, як небо, світла, як пам'ять, шанована, як козацька шабля, бажана, як кохана жінка. Усяк, хто був при ній, цінував її і гордився нею.

Та прийшли недобрі часи. Остудили серце, затуманили розум. І кожному захотілося мати свою Волю — хоч невеличний шматочок, хоч півшматочка. Кожен приходив і брав потроху. Брали, брали та й розібрали всю.

Тепер у кожного зокрема вона є, а у всіх разом її немає.

Так і живемо.

КОМПРОМІС

Наліво дорога. Направо дорога. А прямо прірва.

Стоїть гурт на роздоріжжі, не може дати собі ради: якою дорогою до кращого життя скоріше дійти? Одні закликають піти неодмінно ліворуч, другі — праворуч. Треті запропонували компромісний варіант.

Послухали третіх і з піснями рушили прямо.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Олексій КОХАН

ОСТАННІЙ ШАНС

— А де це наш бухгалтер? — запитує директор у секретарки. — Телефоную, телефоную — ніхто трубки не бере...

— Він, Олексію Івановичу, пішов у казино...

— Як?! У робочий час?!

— Так... Адже це останній шанс поправити наші фінансові справи.

Почув і записав Данило ДЕРЕБЧИН.
смт Шаргород на Вінниччині.

ЗАБУВСЯ

Вранці розмовляють два сусіди:

— Федоровичу, а що це у вас учора до півночі у хаті собаки гавкали?

— Та які там собаки? То я просто заснув і забувся вимкнути «Свободу слова».

Почув і записав Микола ПЕТЛЕНКО.
м. Суми.

КРИЗА

Зустрічає Ілля Муромець Змія-Горинича і дивується:

— А чому це в тебе одна голова?

— Криза, Ільку! Криза! Три роти тепер не прогодуєш...

Почув і записав Василь МИКУЛИЧ.
м. Горохів на Волині.

У ПСИХЛІКАРНІ

У нового пацієнта лікар запитує:

— Ти хто?

— Я — Наполеон!

— Зрозуміло!.. В шосту палату.

Через кілька хвилин його приводять назад:

— Куди ви мене направили? — обурюється пацієнт.

— В шосту палату. Там усі — Наполеони!

— Ні! Ви мене неправильно зрозуміли. Я — торт!..

Почув і записав Вячеслав СИДОРЕНКО.
смт Покровське Дніпропетровської області.

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ

Іван САВЛЮК

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ГАЙНО

Василь ФЛЬОРКО

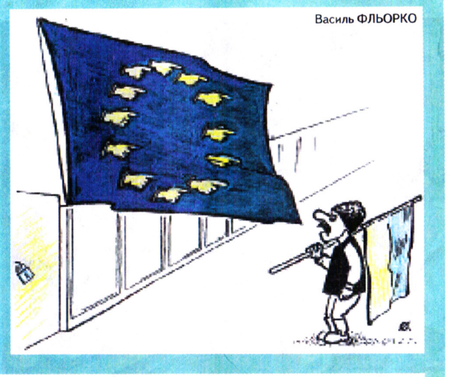

Олег СМАЛЬ

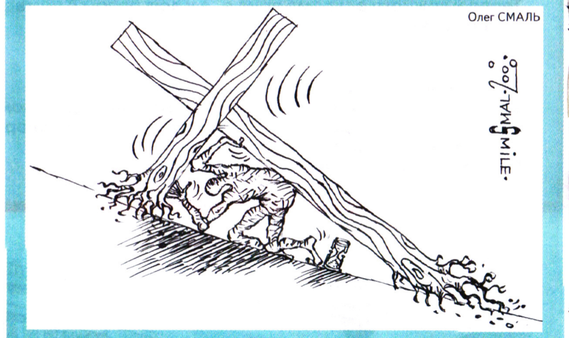

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Кидай сюди! Мені дуже потрібна грошова допомога.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

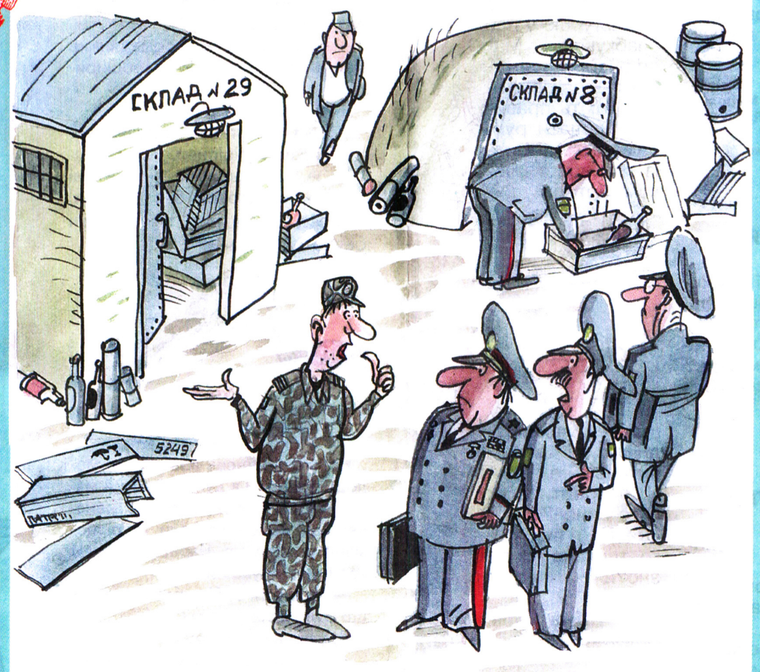

— Товаришу генерале! Останній ящик патронів поцупили!
— Що ж... напишемо — склад боєприпасів ліквідовано.

Анатолій ГАЙНО

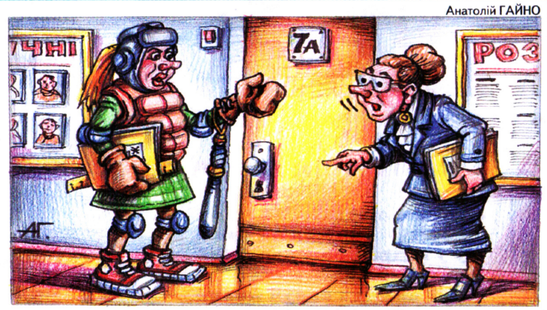

— Що це з вами, Ніно Іванівно?!
— Маю урок у важкому класі.

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

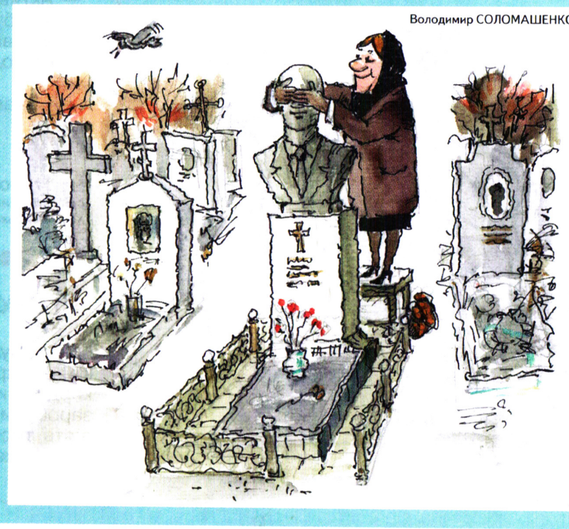

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

— Так-так! Незаконне будівництво в зеленій зоні!

Євген РОМАНЕНКО

САМЕ ТОМУ

Батько погордливо оглядає претендента на руку дочки.

— І ти ото думаєш, ніби я можу допустити, щоб моя дочка все життя прожила з ідіотом?

— Ні, звичайно. Саме тому й хочу взяти її, щоб жила зі мною.

СУМИРНІСТЬ

— Дорогенька, — звертається вранці чоловік до дружини,— вночі я наробив багато шуму, коли прийшов?

— Ти — ні. Але оті четверо, що приволокли тебе!

ЯК

— Мамо, а як Бог створив людину?

— Чоловіка — за своїм образом і подобою, а жінку — на свій смак.

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

ХАРАКТЕРИСТИКА

Чоловік виходить із кабінету начальника і гнівно каже колегам:

— Я знав, що мозок на вісімдесят відсотків складається з рідини, але у нашого Федора Олеговича, судячи з усього, це гальмівна рідина та ще й не долили її...

Почув і записав Олег КОВАЛЬЧУК.
м. Донецьк.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

— На що скаржитесь? — питає лікар пацієнта.

— Весь час здається, що мене хтось переслідує.

— І давно це з вами?

— Відтоді, як утік із в'язниці.

Почув і записав Іван МЕЛЬНИК.
м. Сміла Черкаської області.

Анатолій ГАЙНО

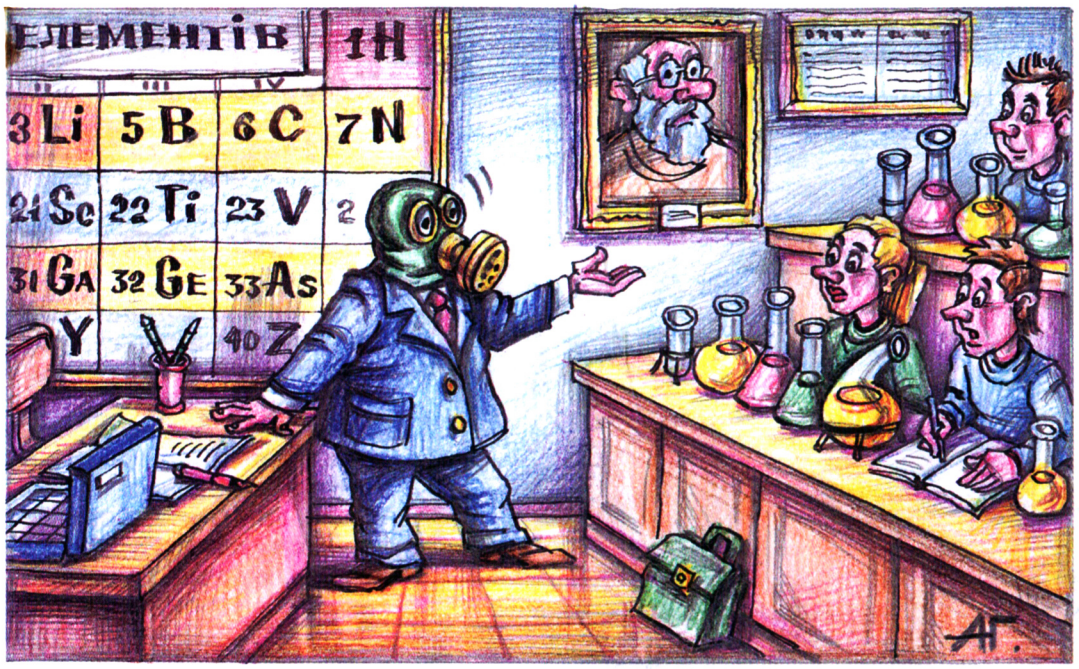

— Отже, починаємо лабораторну роботу!..

НЕВЕСЕЛІ САТИРНАЛІЇ...

Крутий до незалежності маршрут
проліг в сузір'ї грішних і св'ятих —
від героїчних гімназистів Крут
і до дволиких крадіїв крутих.

ЗГАДАВ АДАМ!

В твоїй анкеті помилка гірка:
ти — не з ребра,
ти, Єво, з язика.

З КОХАНИМ ПОРУЧ

З тобою, любий,
ніби я на крилах
іду у надвечірню пору.
Я так люблю,
коли ти поруч милий...
Ти що, глухий?
Кому сказала?
Поруч!

НОВИНИ ГЕРЕНТОЛОГІЇ

Ростуть
поетів-довгожителів ряди,
які пережили
усі свої труди.

Володимир КРАСІЛЕНКО.

м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— З жіночим святом вас, дорогі мої! Прийміть од мене ці квіти, а мене — назад додому, в сім'ю...

МАЙЖЕ З НАТУРИ

І ПРО ПОГОДУ

Синоптики підкорегували прогноз погоди на березень. У фразі «Весна буде ранньою і досить теплою, опади — переважно у вигляді дощу...» гідрометцентр підтвердив достовірність тільки перших двох слів.

Надіслав Мирослав МІЛАХІВЧИК.
смт Гусятин Тернопільської області.

ПАМ'ЯТЬ

— У моєї дружини найгірша пам'ять у світі!
— Що, зовсім нічого не пам'ятає?
— Навпаки! Все пам'ятає!

У АПТЕЦІ

— Вам, хлопці, що?
— Глюконат калію, дві упаковки.
— Усе?
— Активованого вугілля, будь ласка, теж дві.
— Господи, що у вас?
— Змагання з шашок.

Надіслав Антон ГОЛОХВАСТИЙ.
смт Ярмолинці Хмельницької області.

СТАТИСТИКА

За минулі 10 років з України за кордон виїхало на заробітки понад п'ять тисяч фізиків, майже півтори тисячі хіміків, тисяча медиків і жодного даішника.

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

КУЛЬТУРА

Що не кажіть, а з культурою у нас слабкувато... Мало знайдеться таких чоловіків, котрі уміють правильно подати руку дамі, яка вилазить із погреба з мішком картоплі.

Надіслав Ігор СОКОЛЕНКО.
смт Братське на Миколаївщині.

СКЛАДНЕ ПИТАННЯ

Серед найскладніших і вічних питань є не тільки «Що робити?» чи «Хто винен?», а й «Де ти, п'яндилиго, тинявся так пізно?!!»

Надіслав Валерій ВОРОН.
м. Судак, Крим.

ПОХВАЛИВСЯ

— Хлопці! Я учора собі в супермаркеті такі черевики купив! Уявляєте: обидва на ліву ногу, і один більший, а другий менший.
— І чого такий радий?
— Так підійшли ж — наче на мене шиті!..

Надіслав Адам ВЕДМЕДЕНКО.
смт Березне Рівненської області.

Саморобні філософські думки

❄ *Якщо лікарський препарат парацетамол назвати рапідолом, то його цілющі властивості не зміняться, але ціна зросте в п'ять разів.*

❄ *У словах «література» і «макулатура» по 10 літер, причому шість із них співпадають. Із цього випливає, що література на 60% макулатура.*

❄ *Улюблений народний танок – гопак. А улюблений державний танок – це гопак на граблях.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

ВІЗИТКА

УСМІШКА

Кисельову дуже хотілося мати власну візитку і граціозним таким жестом давати її при знайомствах. Але якихось високих звань і посад у нього не було. Що ж там написати? Над цим думав він довго. Нарешті склав такий текст: «Кисельов Іван Дмитрович. Неодноразовий виборець президентів країни і голів селищної ради. Довірена особа дільничного міліціонера. Під судом і слідством не був. Справний платник податків. Хата під черепицею. І три свиноматки...»

Замовив Кисельов візитку в друкарні і потім вручав усім. Люди читали, тиснули Кисельову руку і довго дивилися йому в очі.

Хоча у візитці було написано правду і тільки правду.

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж

Олег ГУЦОЛ народився 1964 року.

Тож не важко підрахувати, що йому оце стукнуло 45!

Усього-навсього!

Воно нібито й не кругла дата, але все-таки закінчується на п'ятірку.

Тому ми щиро здоровимо нашого колегу, і бажаємо, щоб усе у нього було на «5»! І вдома, і на роботі, і у творчості...

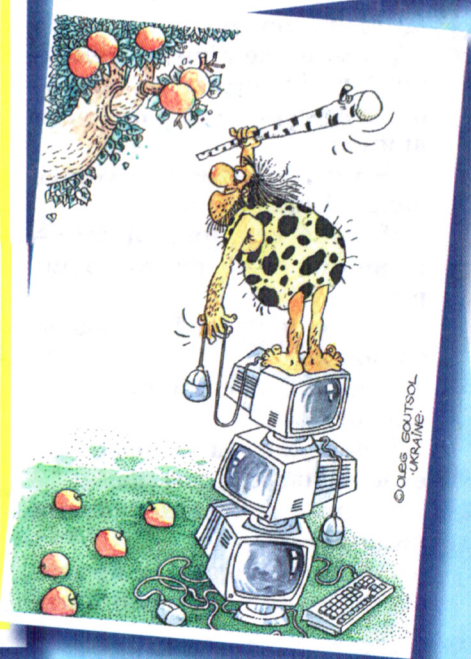

ХРОНІКА НОВИН

ОРФОГРАФІЧНИЙ ДІАГНОЗ

Українське кіно не встигло вийти з коми, як на ньому поставили крапку.

ВІСТІ З ХАРЧОВОГО ФРОНТУ

У вітчизняних харчових закладах замість борщів, дерунів, вареників та галушок подають хот-доги, піцци, чизбургери та гамбургери. Тому шлунки українців стали бурчати з іноземним акцентом. Внаслідок заповнення українського ринку імпортними харчами на урядовому рівні порушено питання про створення Міністерства закордонних страв.

РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Спеціальним указом згори в країні Чукрен усі чавунні таблички з написом «Охороняється державою» перелицювати на «Руйнується державою», що наочно відображає реальний державотворчий процес.

ВЗІРЕЦЬ НЕПІДКУПНОСТІ

Депутат Нагрійлапенко — людина кришталевої чесності. Він ніколи не тримав у руках навіть півмільйона доларів.

Черговий хронікер Григорій ГАРЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

ПЕРЕЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

— Васильку, чому ж ти з'їв усі три тістечка і не поділився з братиком?

— А три на два не ділиться.

❄ ❄ ❄

У дитячому садочку питають Маринку:

— Для чого треба мити руки перед їдою?

— Щоб ложку не забруднити.

❄ ❄ ❄

Петрик подарував бабусі на Восьме Березня червону квітку.

— Дякую, внучку,— розчулилася бабуся. — Точно така квіточка росте у мене в горщику на підвіконні.

— Уже більше не росте, бабусю.

❄ ❄ ❄

— Андрійку,— питає батько,— а за що це тобі вчителька поставила двійку?

— За бійку на уроці.

— Виходить, ти і б'єшся на двійку?!

❄ ❄ ❄

Ігор повертається додому і хвалиться сестричці:

— Сьогодні я так класно грав у футбол... Забив аж два голи...

— І з яким рахунком закінчилася гра?

— Один-один!

❄ ❄ ❄

— Степанку, чому ти так пізно сьогодні прийшов до школи?

— Та годинник заспав.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

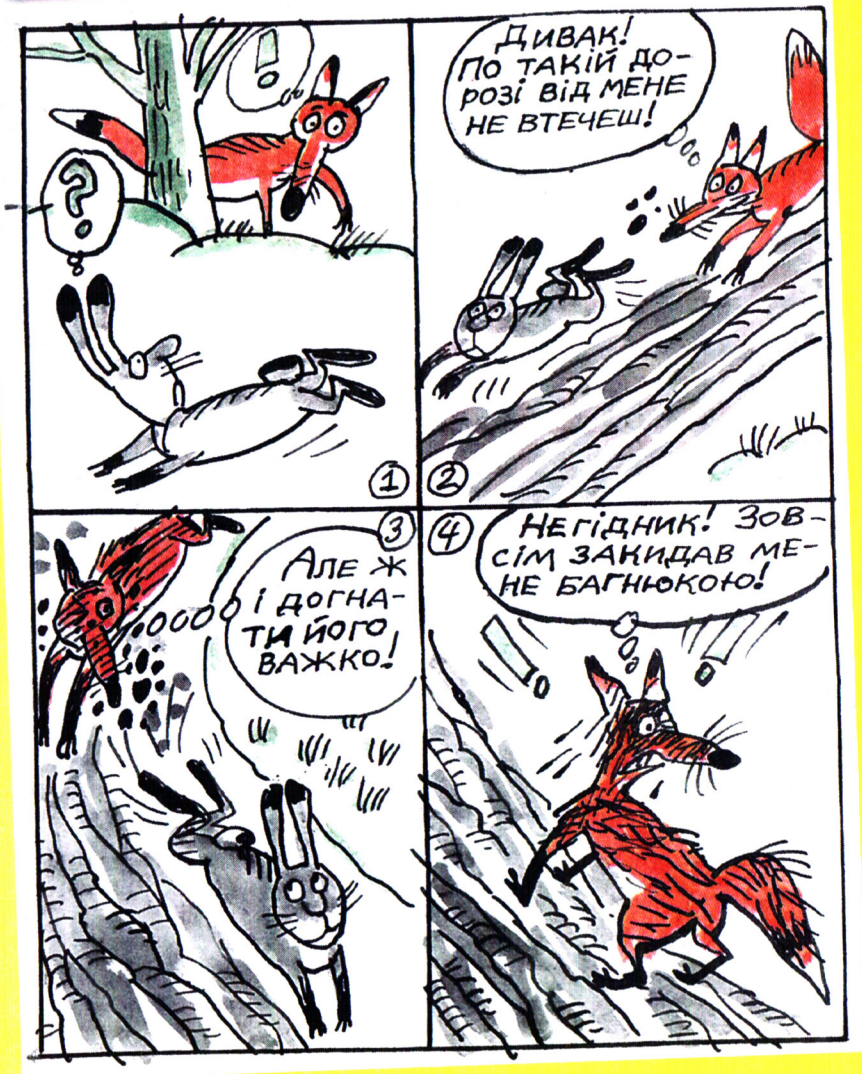

ЯК ПИРОГИ ВАРЕНИКАМИ СТАЛИ

КАЗКА

Колись дуже давно люди не їли вареників, а тільки пироги. Кажуть, перші вареники зварили дід Онисько та його внук Степанко.

Прийшов якось Степанко до діда, а діло було зимою. Сидять вони біля печі, у ній вогонь весело співає — баба Текля пирогів наліпила і поставила на лежанці, щоб підходили. Дід розповідає про давні часи: як козаки з бусурманами билися, про далекі походи і як під водою з човнами ховалися, а тоді виринали й далі пливли.

— Хіба ж таке може бути? — дивується Степанко. — Човен як потоне, то вже й не вирине, поки його хтось не дістане.

— Та ж козаки були неабиякі мудрагелі,— пояснює йому дід Онисько.

Все одно не вірить Степанко. А тоді взяв сирого пиріжка та й у чавунчик з окропом вкинув.

— Ось,— каже,— потонув човен. Хіба випливе?

Минула хвилина, друга — не випливає човен, тобто пиріжок.

— Що я казав?! — радіє Степанко.

А пиріжок тут і випірнув нагору.

Тепер уже дід Онисько весело на нього дивиться:

— Отак і козацькі човни виринали.

— Так то ж один, — не здається онук. — А якщо багато?

І бульк! бульк! бульк! — покидав пиріжки у чавунець з окропом.

Минуло кілька хвилин — не спливають пиріжки-човники.

— Ось бачите, діду! — радо застрибав Степанко, що по його вийшло.

— Та бачу,— хитро примружив очі той. — Тільки ж не спливають вони, бо он — на кота під лавою показав,— ворог із засідки за ними пильнує.

Степанко тоді до котика:

— Піди, Мурчику, впіймай собі мишку! — і випустив надвір.

А пироги тим часом і випірнули всі на поверхню.

Аж тепер Степанко повірив, що козаки вміли на човнах і під водою плавати.

Тільки і йому, і дідові Ониську за те добре перепало від баби Теклі. Вона дуже розсердилася:

— Навіщо ж ви пироги покидали в чавунець? Тепер і їжте їх самі!

Виловила в миску і поставила на стіл:

— Оце вам варені пироги!

Попробував дід Онисько — смачно. Підморгнув онукові, мовляв, берись і ти до діла — разом же шкоду зробили. Степанко надкусив — сподобалося. Та їм потім ще й мало було варених пирогів. Вони умовили бабу Теклю вкинути в чавунець цілий десяток.

— Ми сьогодні з дідом Ониським їли варені пироги! — хвалився по обіді Степанко на вулиці. — Ох і смачні ж!

І тоді всім дітям теж закортіло таких пирогів. Спочатку їх називали вареними пирогами. Та згодом вони стали просто варениками.

Світлана ПРУДНИК.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано повчальне українське прислів'я.

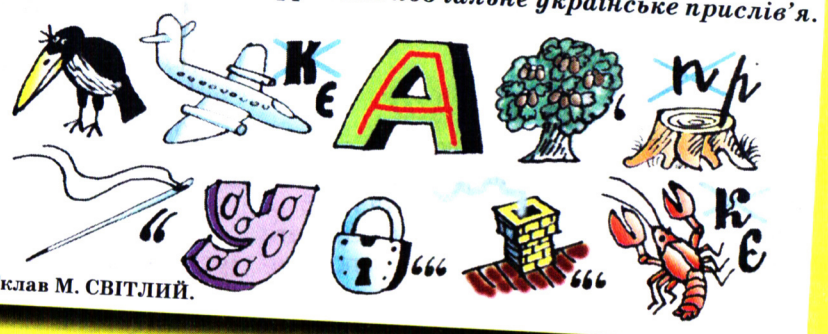

Склав М. СВІТЛИЙ.

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

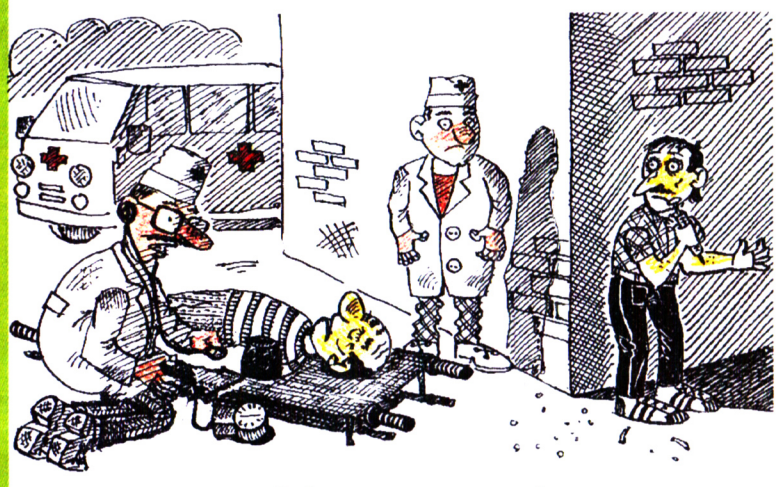

— Гей, ти, позич шприца!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Коли це ти заїкатися став?
— Т-т-тоді, як на вовка п-п-полювати х-х-ходив!

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

Костянтин БОМБЕЛО

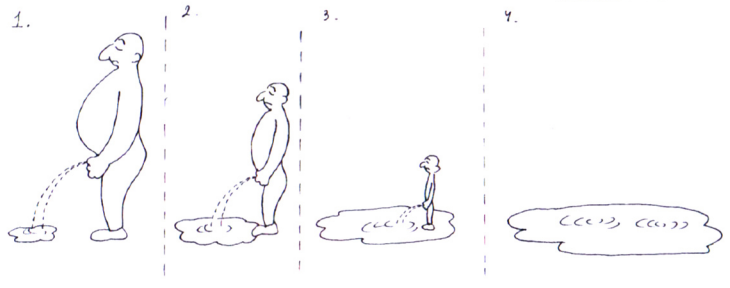

Р У Б А Ї

* * *

Той заглядає в пазурі звірячі,
А той, невдячний, з ворогом пиячить,
Той спить, ледачий...
Доле, ну коли
Сліпих не буде, будуть тільки зрячі?

* * *

Добуваєм золото поліське,
Здобуваєм злото олімпійське,
А моєму дядьку все одно,
Що фуфайка – слово італійське.

* * *

Човен вже притримує зима,
Що ледь-ледь гойдається корма...
Вчора зрозумів один керманич:
Друзів у політиків нема.

* * *

На балу – зовсім юні і літні,
І підкреслено ситноприві тні...
Всі мужчини – немов індики,
А жінки – як птахи перелітні.

Василь ПРОСТОПЧУК.

м. Луцьк.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У першому числі нашого журналу ми надрукували карикатуру Валерія Кононенка: жінка з відром іде доїти корову, яка нагадує собою пачку сигарет. У березні ця тема стала ще актуальнішою: нещодавно депутати знову запропонували підвищити ціни на тютюнові вироби. Мотивація: треба дбати про здоров'я нації і... наповнювати бюджет країни. Про здоров'я, звичайно, турбуватися треба. І ще заборонити, наприклад, рекламу цигарок, пропагувати здоровий спосіб життя, створювати умови для розвитку культури, спорту...

Ну а кращими підписами до малюнка В. Кононенка журі визнало: «*Дійна корова та гірке молочко*» — **Валерій НЕСТЮК (м. Золочів на Львівщині)**; «*Кому гривні, а кому кашель*» — **Андрій НЕРУШАЙ (м. Татарбунари Одеської області)**; «*У доярки Варки навар із цигарки*» — **Юрій КОРНІЇВ (м. Гребінка на Полтавщині)**.

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи!

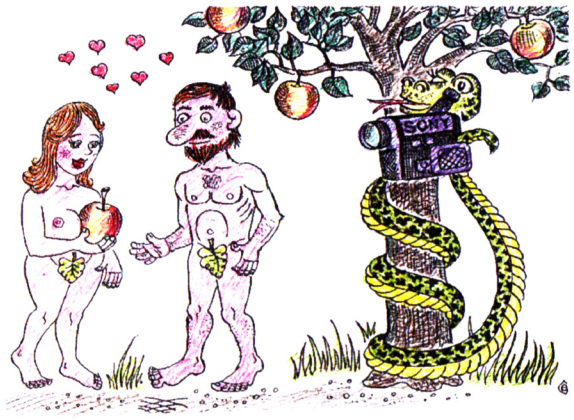

СЬОГОДНІ У НАС ГОСТЮЄ ПОБРАТИМ ІЗ БЕЛАРУСІ — ЧАСОПИС САТИРИ І ГУМОРУ

Вожык

Володимир ЧУГЛАЗОВ

Андрій СЛУЦЬКИЙ

Олег ПОПОВ

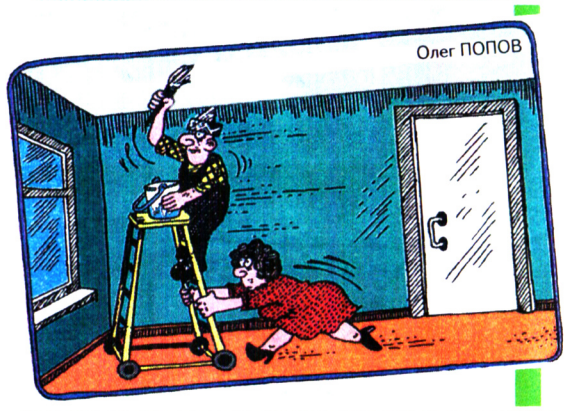

Микола ПІРГЕЛЬ

Петро КОЗІЧ

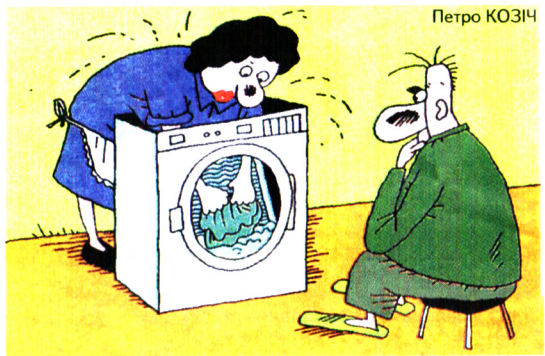

УСМІШКИ

НЕ ПОЩАСТИЛО

— Мати «пильнує» за сином по мобільному.

— Ігорю, ти де? Що? Це я — вдома. А ти де?!

ПОЯСНЕННЯ

«Я, Іванов І., не був на роботі у зв'язку з тим, що у мене завелися гроші. Ледве вивів.»

НЕ МОЖНА

— Ну що це за життя! Палити не можна, пити не можна, на жінок навіть задивлятися не можна.

— Ви хворий?

— Ні, одружений...

ЇХАТИ ЧИ ЙТИ

В автобусі водій просить пасажирів пройти вперед. Один із них обурюється:

— Я плачу гроші, щоб їхати, а не ходити пішки!

ВІДПОВІДЬ

— Слухай, Петре, чому ти жодного разу не запитав про моє здоров'я?

— Ну і як ваше здоров'я, тітко Лізо?

— Ой, Петре, і не питай...

НЕ ПОВІРИТЬ

Із вантажівки на легкове авто звалилася колода. Жінка з пошкодженої машини розплакалася:

— Мій чоловік ніколи не повірить, що дерево налетіло на мене, а не я — на дерево.

Олександр КУРИЛО

Микола ПІРГЕЛЬ

Олександр ПЕТРОВ

Анатолій ГАРМАЗА

Дві бувальщини

Генріх ХАРЕВИЧ

ДВА ГОРЛА

Шістдесяті роки минулого століття. У районі — надзвичайна нарада: голова одного колгоспу пропив, як кажуть, мало не все господарство. З посади його, зрозуміло, відразу зняли... І привезли з району кандидата на нового голову. На загальних зборах колгоспників, де зібралося чи не все село, цей претендент і став озвучувати свою «програму». Говорив-говорив, поки не охрип. На трибуні стояла склянка води. Він зробив ковток — і поперхнувся. «Не в те горло потрапила»,— пожартував, як зазвичай кажуть у таких випадках. Колгоспники тільки хитро усміхнулися. А бідова доярка Мальвіна підхопилася з місця і сміливо врізала: «Гляньте, люди, той був з одним горлом — і то, вважай, колгосп пропив, а у цього аж цілих два! Так що ж тоді буде?!»

«Не потрібен нам такий голова!» — постановили збори. І ніякі вмовляння селян районним начальством після цього не допомогли.

Петро МЕРГЕС

ХУЛІГАН

Дядька Сергія у нашому селі знали як жартівника і витівника. Любив він і чарку приголубити, і на гармошці дати жару. А ми, сільські хлопчаки, любили його за те, що він годинами міг розповідати безліч цікавих історій. Сталася ось ця історія з ним насправді чи дядько трохи прибрехав, не скажу. Але як тепер чую його розповідь.

— Було це після війни. По роботі мені доводилося їздити по всьому району. Добирався здебільшого попутним транспортом, бо автобуси тоді ходили дуже рідко.

Якось зустрів я у райцентрі друга. Як годиться, відзначили цю подію гарненько. Але ж треба добиратися додому. Вийшов на дорогу, «голосую», «голосую». Нарешті машина зупинилася. Заліз я у кузов, а там — труна. Мабуть, по небіжчика їхали. А мені що? Сів спокійно збоку на лавку, очі заплющив...

Незабаром дощик замжичив. А потім і добряче припустив. Куди його діватися? Вирішив (на свій п'яний розум) заховатися... Одне слово, підняв віко, ліг у домовину і прикрився. Не знаю скільки я там пролежав, бо навіть заснув. А коли на ковдобині машину добряче підкинуло, прокинувся. Спочатку і не збагнув, де я. Підняв віко, бачу, на лавці якісь люди сидять. Мабуть, по дорозі шофер ще пасажирів підібрав. Устаю з труни і привітно запитую їх: «Скажіть, люди добрі, чи давно дощик закінчився?»

Не встиг я це вимовити, як моїх попутчиків ніби вітром здуло. Шугонули, хто куди. Стукаю по кабіні, щоб машину зупинити. Водій загальмував. Дивлюся на дорогу, а один із пасажирів таку швидкість розвинув, що його жоден чемпіон із бігу не догнав би... А двоє на узбіччі лежать і стогнуть. Підібрали ми небораків і у медпункт відвезли. Там виявилося, що якихось страшних травм вони не одержали. Коліна і лікті йодом поквацали й відпустили. Правда, усім їм довелося у бабці переляк «виливати».

А мені за хуліганство штраф припаяли. А хіба ж я у чомусь був винен?

Переклад із білоруської.

«А зараз для кухні підрахую скільки в роті ротів».

«Перетворили кімнату для куріння в кабінет із ненормативної лексики».

«Не Сусанін — і не берись вести в атаку».

СКІЛЬКИ В РОТІ РОТІВ

(Із записника солдата)

«Участились активні неучасті на суботниках».

«Найгірша альтернатива голові — порожній котелок на плечах».

«Бійців стрижуть для того, щоб у страшному бою волосся не ставало дибки».

«Дивитися треба в обидва. Особливо в приціл».

«Хто у мене вийшов із довіри — вийти із строю».

«Говоріть мені розбірливим почерком».

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я Краснопільського району на Сумщині.

сканворд

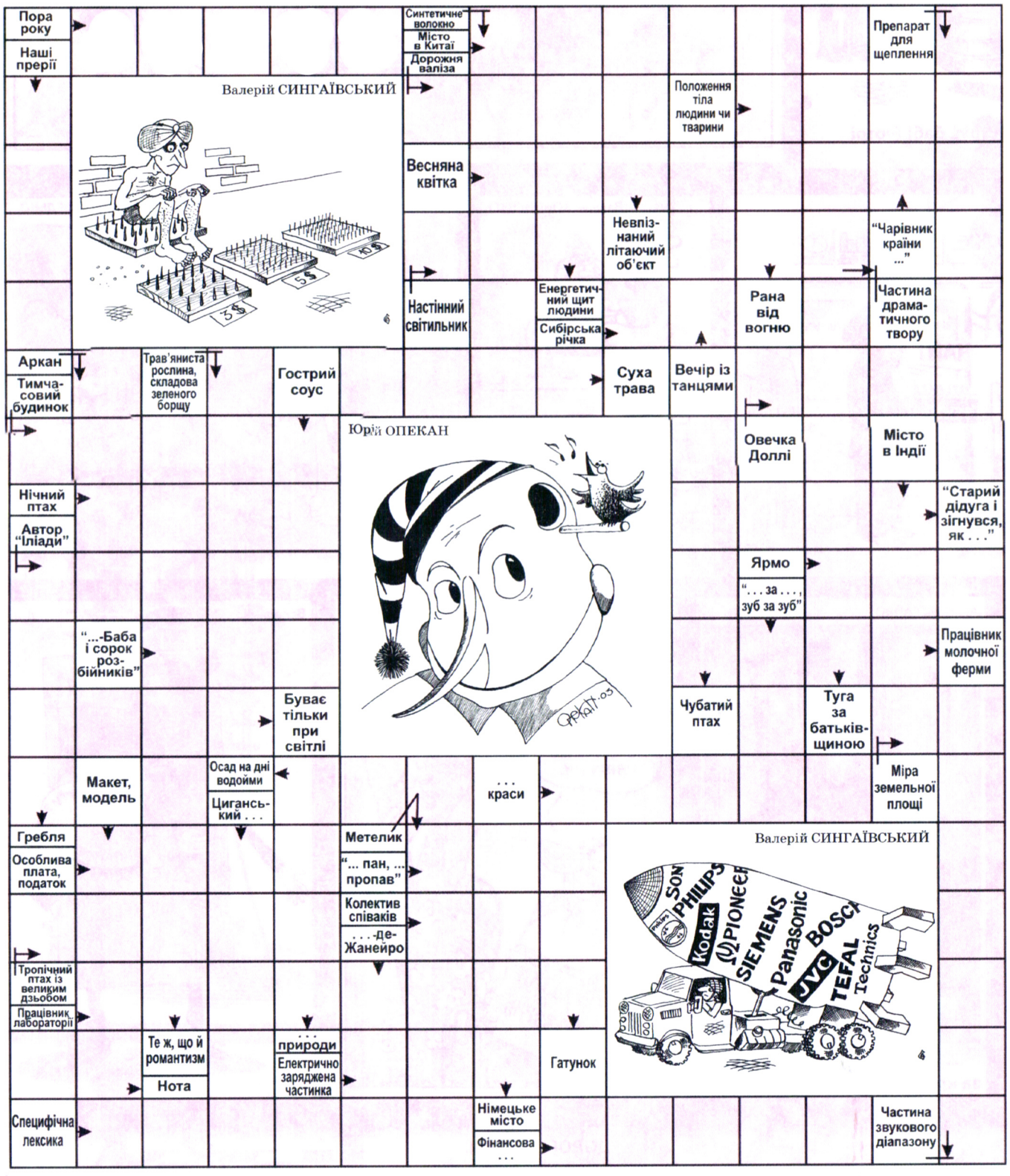

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Ворона літає, а дурень голову задирає.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 2

Їжа. Жаба. Баран. Ранок. Окіст. Істота. Отара. Рама. Макар. Карта. Тарас. Расул. Улас. Аскер. Кермо. Могар. Гарпун. Пунш. Шосе. Оселя. Ляпас. Паспорт. Портмоне. Монета.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1595)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 26.03.2009. Підписано до друку 27.03.2009. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 9 890 прим. Зам. 0110903. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Він виграв тендер: майструє бабі Мотрі самогонний апарат.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

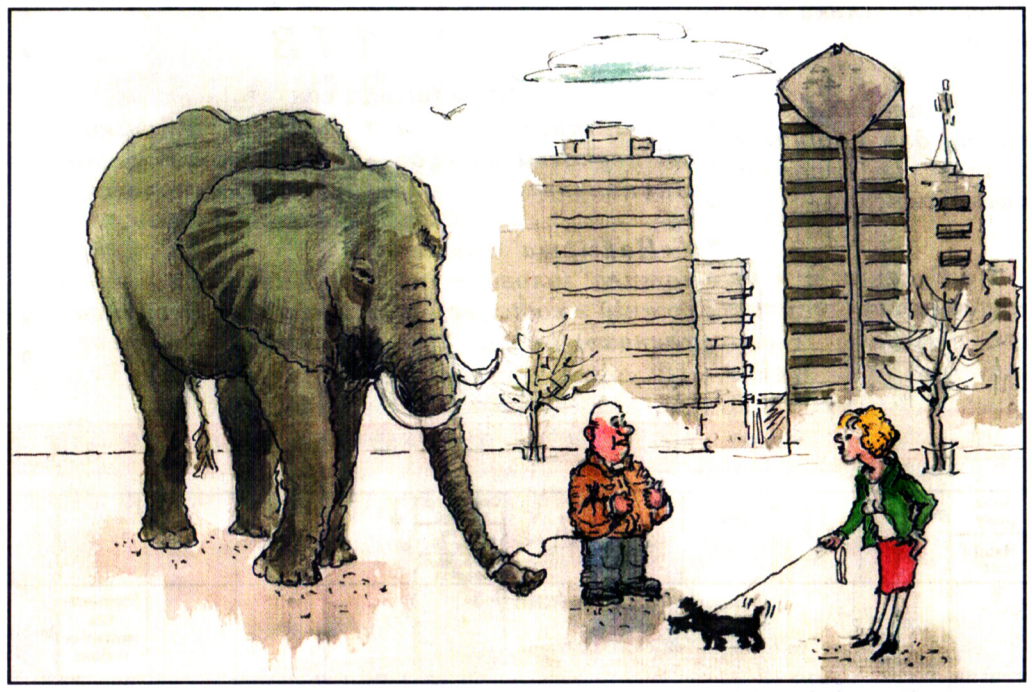

Василь ФЛЬОРКО

Валерій КОНОНЕНКО

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

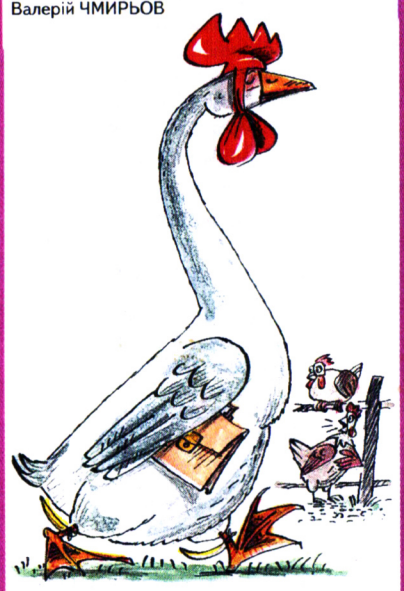

— Ти глянь! Видно, Гусак до партії Півня перейшов!

Анатолій ГАЙНО

— Нічого, люба! Головне — за кредит розрахувалися...

Іван САВЛЮК

Володимир СОЛО НЬКО

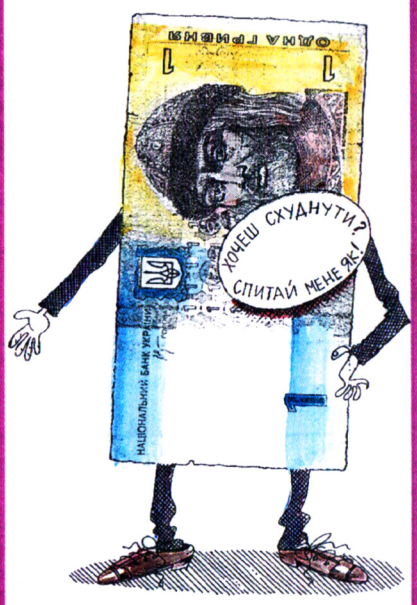

4 820012 960675 03

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!